

**ΛΟΓΟΣ**  
**ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ**  
**κ. ΗΣΑΪΑ**  
**ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ**  
**ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΥΚΚΟΥ**

15 Αυγούστου 2019

“Ω Παρθένε, ὀρώ σε τρανῶς ηπλωμένην ὑπτιάν, την ζωὴν των ἀπάντων, και καταπλήττομαι, εν ἡ ἐσκήνωσε της μελλούσης ζωῆς η ἀπόλαυσις. Ἄλλ’ ὦ Ἀχραντε, ἰκέτευε εκτενώς τον Υἱόν σου και Θεόν, του σώζεσθαι την πόλιν σου ἀτρωτον.”

Σεβαστέ μας Γέροντα Πανιερώτατε Μητροπολίτα Κύκκου και Τυλληρίας κ.κ. Νικηφόρε, ιερὰ χορεία των μοναχῶν τῆς παλαιφάτου του Κύκκου Ιερὰς Βασιλικῆς και Σταυροπηγιακῆς τροφῆς ἡμῶν Μονῆς, πεφιλημένοι εν Χριστῷ προσκυνητές.

Αν ἡ «μνήμη δικαίου, μετ’ ἐγκωμίων» τελεῖται, κατὰ τον θεόσοφο λόγο του Σολομώντα, ποια, ἄραγε, ἐγκώμια πρέπει και μπορούμε να προσάξουμε στην Ὑπεραγία Θεοτόκο, ἡ ὁποία ὑπερέβηκε τους ουρανοὺς και ἀπέβηκε «τιμιωτέρα των Χερουβεὶμ και ἐνδοξοτέρα ἀσσυγκρίτως των Σεραφείμ» και ἡ ὁποία κατέχει τα δευτερεῖα της Θεότητος;

Το δοξασμένο πρόσωπό της, ὄχι μόνο ἀνθρώπινη γλῶσσα, ἀλλὰ και ἀγγελικὸς νους και ὕμνος ἀπορεῖ «κατ’ ἀξίαν ευκρημήσαι», κατὰ τον Ἅγιο Ἰωάννη τον Δαμασκηνό.

Ὡστόσο, μετακενώνοντας τον φόβο και ἀναδεικνύοντας τον θεομητορικό μας πόθο, ἀποτολμούμε να ἀρθρώσουμε και να συνθέσουμε πενιχρό λόγο, θέλοντας να ἀποτίσουμε, κατὰ το ἀνθρώπινως δυνατό, τῇ δόξῃ και τῇ ευγνώμονα οφειλῇ μας προς τὴν Πάναγνο Κόρη και «τὴν του Θεοῦ Λόγου Μητέρα» και Μητέρα μας.

Και τούτο, γιατί «πολλαὶ μυριάδες γυναικῶν» ἦσαν ἐπὶ της γῆς στη μακρὰ χρονικὴ προ του Χριστοῦ ἐποχῇ, ἀλλὰ ἀυτὴ μόνη «εὗρε χάριν», διαγγέλλει ὁ μέγας της κατὰ Κύπρον, ἀλλὰ και της καθόλου Εκκλησίας μας, Ἅγιος Ἐπιφάνιος.

Αὐτὴ, ἐνεκα των ἀαστραπτουσῶν ἀρετῶν της και, προπάντων, της καθαρότητος, της ταπεινώσης και της ὑπακοῆς της, ἀπέβηκε, κατὰ τον ψαλμικό λόγο, «ἡ Καλλονὴ του Ἰακώβ», ἀναδείχθηκε, κατὰ τον Ἅγιο Κύριλλο Ἀλεξανδρείας «το Κεμήλιο της οἰκουμένης» και καταξιώθηκε να γίνει «το χωρίον του Ἀκτίστου Θεοῦ» και ἡ «Χώρα του Ἀχωρήτου», του Υἱοῦ και Λόγου του Θεοῦ και Θεοῦ της.

Αὐτὴ ἀξιώθηκε να ἀποβεῖ ὁ ἐκπρόσωπος, ὄχι μόνο του ἀνθρώπινου γένους, ἀλλὰ και του συμπαντικοῦ κόσμου και κατέστη τὸ «ἐργαστήριον» της οἰκονομίας του Θεοῦ. Ἐξαιτίας του ἀγίου προσώπου της, γνώρισε ὁ κόσμος τὴ σωτηρία και του δόθηκε ἡ ἀνεπανάληπτη ευκαιρία, μετὰ τὴν προπατορικὴ ἀστοχία, να ἐπανελθεῖ στο ἀρχαῖο του κάλλος και να μπορεῖ να πραγματοποιήσει τὴν ἐσχατολογικὴ του προοπτικὴ.

Το ἀνεξερεῦνητο και ἀνεξιχνίαστο της βουλῆς και πράξης του Θεοῦ, να σκηνώσῃ στα μητρικά της σπλάχνα, «καταπλήσσει τον νουν». Ἡ κένωση του Θεοῦ Λόγου και ἡ κύησή του στους παρθενικούς της κόλπους «ἐξιστά τον λογισμόν» και ἡ «ὐπὲρ φύσιν» γέννηση του Θεοῦ ἱλιγγία τις ἀνθρώπινες, ἀλλὰ και τις ἀγγελικὲς χοροστασίες.

Κατὰ τον Ευαγγελισμό της ὑπὸ του Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ και με τὴν ἄκρα ταπεινώση και συγκατάθεσή της «αἰδοῦ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου», τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο τὴν

επισκιάζει και την απαλλάσσει από το προπατορικό πταίσμα και από κάθε άλλη προσωπική αστοχία, αν και η Υπεραγνος Κόρη της Ναζαρέτ ήταν σχετικά αναμάρτητη.

Έτσι, κατά τους Αγίους Πατέρες μας, η Υπεραγία Θεοτόκος λαμβάνει το Μυστήριο του Βαπτίσματος και, κατά την ευδοκία του Θεού Πατρός και την διά Πνεύματος Αγίου συνέργεια, ο Υιός και Λόγος του Θεού «αναπλάθει εκ των αγνών και παρθενικών αιμάτων της αυτός δι' εαυτόν την ανθρωπότητά του».

Το θαύμα της ενανθρώπισης του Θεού αποτελεί το ύψιστο, αλλά και το μόνον «κενόν υπό τον ήλιον ανεξερεύνητον μυστήριο».

Ο Χριστός δεν ενώθηκε με προκατασκευασμένο άνθρωπο. Και προσέλαβε, κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό, «όλον τον πρώτον Αδάμ, τον προ της παραβάσεως, τον αμαρτίας ελεύθερον».

Και, ταυτόχρονα, με την πρόσληψη αυτή, η ανθρώπινη φύση ακαριαία θεώνεται και ενώνεται στο πρόσωπο του Χριστού, με τη θεότητά του.

Έτσι, εξηγείται το θεανθρώπινο του προσώπου του Χριστού, αλλά και έτσι, δίκαια και ορθόδοξα, απονέμεται στην Κόρη της Ναζαρέτ ο τιμητικός και εξαίρετος τίτλος «Θεοτόκος».

Και, επί του προκειμένου, αυτό το οποίο πρέπει να λεχθεί και να καταστεί σε όλους μας συνειδησιακά γνωστό είναι, ότι έκτοτε παραμένει ο Θεός και Λόγος του Θεού, ο Χριστός, δηλαδή, ενωμένος για πάντα με την ανθρώπινη φύση.

Αναλαμβάνόμενος ο Κύριος στους ουραμούς, τον είδαν οι μαθητές του να ανέρχεται, διακρατώντας την ανθρωπότητά του και, στη συνέχεια, στην έκπληξη και στον θαυμασμό τους, οι δύο άγγελοι, οι οποίοι εμφανίστηκαν μπροστά τους, τους είπαν, ότι αυτός ο Ιησούς, που τώρα αναλαμβάνεται στους ουραμούς, κατά τον ίδιο τρόπο θα έλθει και όταν θα κρίνει τον κόσμο, κατά τη Δευτέρα Παρουσία του.

Αυτό σημαίνει για μας τους ανθρώπους πολλά δωρήματα. Και αυτό τονίζουν και υπογραμμίζουν οι πατέρες της Εκκλησίας, λέγοντας, ότι διακράτησε την ανθρωπινή του φύση ο Χριστός, «ίνα προσφέρη δώρα τοις ανθρώποις εις τὸ διηνεκές», δηλαδή στους αιώνες των αιώνων.

Στο σημείο τούτο, είναι χαρακτηριστική η εξήγηση, την οποία δίδει ο Άγιος Γεώργιος, Επίσκοπος Νικομηδείας, σύγχρονος του Μεγάλου Φωτίου, και την οποία επαναλαμβάνει και επιμηκύνει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, λέγοντας: «Η ανθρωπότητα του Χριστού αποτελεί «δάνειον» της Παναγίας. Έτσι, διακρατώντας την ανθρωπότητά του ο Χριστός, στα ανθρώπινα μέτρα, διαρκώς ενθυμείται την οφειλή του προς το πρόσωπο της Παναγίας και Μητέρας του. Και έτσι, οι προσευχές και δεήσεις της Θεοτόκου για τον κόσμο και για τον καθένα μας εύκολα εισακούονται από τον Υιό και Θεό της.

Αλλά, ταυτόχρονα, έχοντας ο Χριστός τη θεία του φύση ενωμένη με την ανθρωπότητά του, αξιώνει τους δικαίους να τον δουν «καθώς εστί» και να παρακαθήσουν μαζί του στο τραπέζι της Βασιλείας των Ουρανών.

Για όλα τα πιο πάνω, τα οποία ακροθιγώς προσεγγίσαμε και προσψάσαμε, αντιλαμβανόμαστε την ιερότητα και το μεγαλείο του προσώπου της Παναγίας μας. Γι' αυτό και σήμερα, αλλά και σε κάθε στιγμή της ζωής μας, πρέπει να ανακαλούμε στη μνήμη και στην καρδιά μας το χρέος μας και τον σεβασμό μας προς τη Μητέρα του Θεού, αλλά και Μητέρα όλων μας.

Εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου σήμερα, αγαπητοί μου. Και συγκεντρωθήκαμε σ' αυτή τη

λατρευτική σύναξη, για να λατρεύσουμε τον Τριαδικό Θεό μας, αλλά και για να καταθέσουμε στην Παναγία της καρδιάς μας τα ευωδέστερα μύρα.

Σε πολλούς υπάρχει άγνοια ή και σύγχυση για το πανέορτο τούτο γεγονός. Ωστόσο, και η υμνολογία της Εκκλησίας μας, αλλά και οι Άγιοι Πατέρες μας ομιλούν ξεκάθαρα για την πραγματικότητα του υπερφυσικού αυτού γεγονότος. Και δεν κάνουν λόγο για θάνατο της Παναγίας, αλλά για Κοίμηση. Γιατί, πώς μπορούσε αυτή που αποκαλείται και είναι η Ζωοδόχος Πηγή να παραμείνει στον τάφο και να παραδοθεί στον θάνατο, εξηγεί ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός.

Γι' αυτό και το Απολυτίκιο της Εορτής μάς πληροφορεί: «Μετέστης προς την ζωήν Μητηρ υπάρχουσα της Ζωής». Ναι, αυτή σε όλους μας, την όντως Ζωήν, δηλαδή τον Χριστό, ανέβλυσε.

Έτσι εξηγείται η παράδοση και η πίστη της Εκκλησίας μας, ότι, κατά την Κοίμησή της, το Πνεύμα το Άγιο ειδοποίησε και συναπεκόμισε από τα πέρατα του κόσμου τον σύλλογο των Αποστόλων· ότι στην κήδευση του σκηνώματός της παρέστησαν χοροστασίες Αγγέλων και Αρχαγγέλων· και ότι κορυφαίος στην όλη σκηνή παρίστατο ο ίδιος ο Υιός και Θεός της, για να της αποδώσει την αγάπη και τον σεβασμό του· και ο οποίος παρέλαβε την αγνή και αγία ψυχή της, για να την ενώσει με το σώμα της και να την αναδείξει στη Βασιλεία του, διδάσκει και ερμηνεύει και ο Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος.

Καλούμαστε, επομένως, και εμείς σήμερα, με την ευκαιρία της Εορτής της Κοιμήσεως της Παναγίας μας, μαζί με τις χοροστασίες των Αγίων Αγγέλων, των Αγίων Αποστόλων, αλλά και του χορού των δικαίων και πιστών μελών της Εκκλησίας, οι οποίοι και γιορτάζουν και πανηγυρίζουν, να συνεορτάσουμε και, με τα χείλη του σώματος και της ψυχής μας, αφού της καταθέσουμε τις ευγνώμονες ευχαριστίες μας, να ανυψώσουμε πύρινες τις δεήσεις μας και τις προσευχές μας προς αυτή. Και να την παρακαλέσουμε να αποβεί θερμή προστάτης και βοηθός μας στον παρόντα βίο και εν τω καιρώ της εξόδου μας από τον κόσμο αυτό να μας επισκιάσει και κατά τη φοβερή και Δευτέρα του Χριστού Παρουσία να είναι συμπαραστάτης μας.

Και, συνάμα, δεν πρέπει να παραλείπουμε, γονυκλινείς, να την ικετεύουμε, ώστε, με τις προσευχές και μεσιτείες της προς τον Υιό της και Θεό μας Ιησού Χριστό, να επισκεφθεί τον χειμαζόμενο λαό μας εδώ στην Κύπρο και να μας βοηθήσει, ώστε να ανατείλει η ποθητή ημέρα της απελευθέρωσης των κατεχομένων τόπων και ιερών προσκυνημάτων μας. Και να μας αξιώσει να επανέλθουμε σύντομα στις πατρογονικές μας εστίες και να λειτουργήσουμε τους συλημένους ιερούς ναούς μας και να καθιερώσουμε τα ιερά προσκυνήματά μας.

Υπεραγία Θεοτόκε, σε ικετεύουμε, πρέσβευε αεί υπέρ ημών, ώστε να λυτρωθούμε εκ των παντοίων δεινών που μας περικυκλώνουν, είτε ως άτομα είτε και ως λαός, και αξιώσέ μας πάντοτε, με καθαρή καρδιά, να τιμούμε το πάνσεπτο όνομά σου και να αποβαίνομε ευάρεστοι στον Υιό και Θεό σου, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό.  
Αμήν.